

SAMO ALLAH, DŽ.Š., ZNA ŠTA JE ZA TEBE NAJBOLJE

Živio i vladao jednim carstvom vladar za kojeg se nije moglo reći da je bio nevjernik. Uz njega je uvijek bio njegov sluga. Nerazdvojni pratilac je sva zbivanja propraćao riječima: «To je Allahova volja!» Time je mirno primao sve oko sebe. To je vladaru znalo i zasmetati. Ali, sluga je bio šutljiv. Rijetko je išta drugo progovarao. A to je, ve?, dobra osobina. Nije li ga i odabrao zato što su mu prišlice dosadne?

Vladar se, jednom, pozabavi s nožićem za djeljanje drveta. Tome nije bio vješt, pa otkikari dio kaži prsta. Na lijevoj ruci. Onoj kojom je pridržavao komad drveta. Ugleda krv i prooše ga srševi. Poše galamiti kad vidje da mu komadi prsta visi na noktu. Strašno se ružio. Svi uokolo poskakaše. Neki, da bi mu pružili pomoć. Svi, da ga utješe. Skoži i sluga koji se nije razdvajao od njega, pa se reži: „To je Allahova volja!“ Vladar, ionako bijesan, još više se rasrdi. Naredi da slugu bace u tamnicu. Sluga to primi mirno i osvjedoži kao Allahovu volju.

Sutradan, poše vladar u lov. Sam. Dobro mu što s njim nejma onoga nerazdvojnog sluge. Nije ni znao kako je lijepo biti sam. Toliko mu je bilo lijepo da, zanesen ljepotom, zaše duboko u šumu. I to mu se dopade. Zaše i još dublje. Tada pred njegov iskoži žudni ljudi. Skole ga. Uhvate. Uvežu. I ponesu u svoj grad.

Privezaše ga za drvo. Vladar shvati da je dopao u ruke nevjernikom narodu. Razabra da im je sutra praznik uz koji prinesu žrtvu onome u koga oni vjeruju. I da žrtvuju žovjeka.

Vladaru ta noć prode u najmućkijem išekivanju. Ujutro ga odvežu. Poskidaju sa njega odoru... Namuži se i on dok sve skidoše. Na kraju, i rukavice. Desnu. Pa, lijevu. Na lijevoj se ukaza zavoj. I, koliko su god bili nestrpljivi, hajde da odmotaju i to s prsta. Tada uvidješe da je bez dijela prsta. Šukav.

Divljaci se rastrčase u potrazi za novom žrtvom.

Vladar ostade sam. Odvezan. Prepušten sebi. Osloboćen. Bolje negoli ikad, uvidje da je sve Allahova volja. To ga podsjeti na nerazdvojnoga slugu. A sluga u zatvoru. Brže-bolje, navuše na sebe nešto od razbacanih i razbucanih vladarskih krpa. Pa kroz šumu, zaobilazno, ali što je brže mogao. I doše do svoga dvorca. Odmah naredi da se sluga pusti iz tamnice.

- Izvagajte ga i toliko mu, koliko je težak, dajte zlata!

Vjerni sluga odbi, rekavši da je već nagraćen.

- Kako?! - zažudi se vladar.

- Zatvorom.

- Kako?

- Zato što je sve Allahova volja.

- Kako?! - vikao je i vladar.

- Da nisam završio u tamnici, oni nevjernici ne bi tražili drugu žrtvu. Oni bi i mene, koji se nikad nisam odvajao od tebe, uhvatili i danas bi mene žrtvovali.